

LBRIS

We know
books

Mircea Anghel

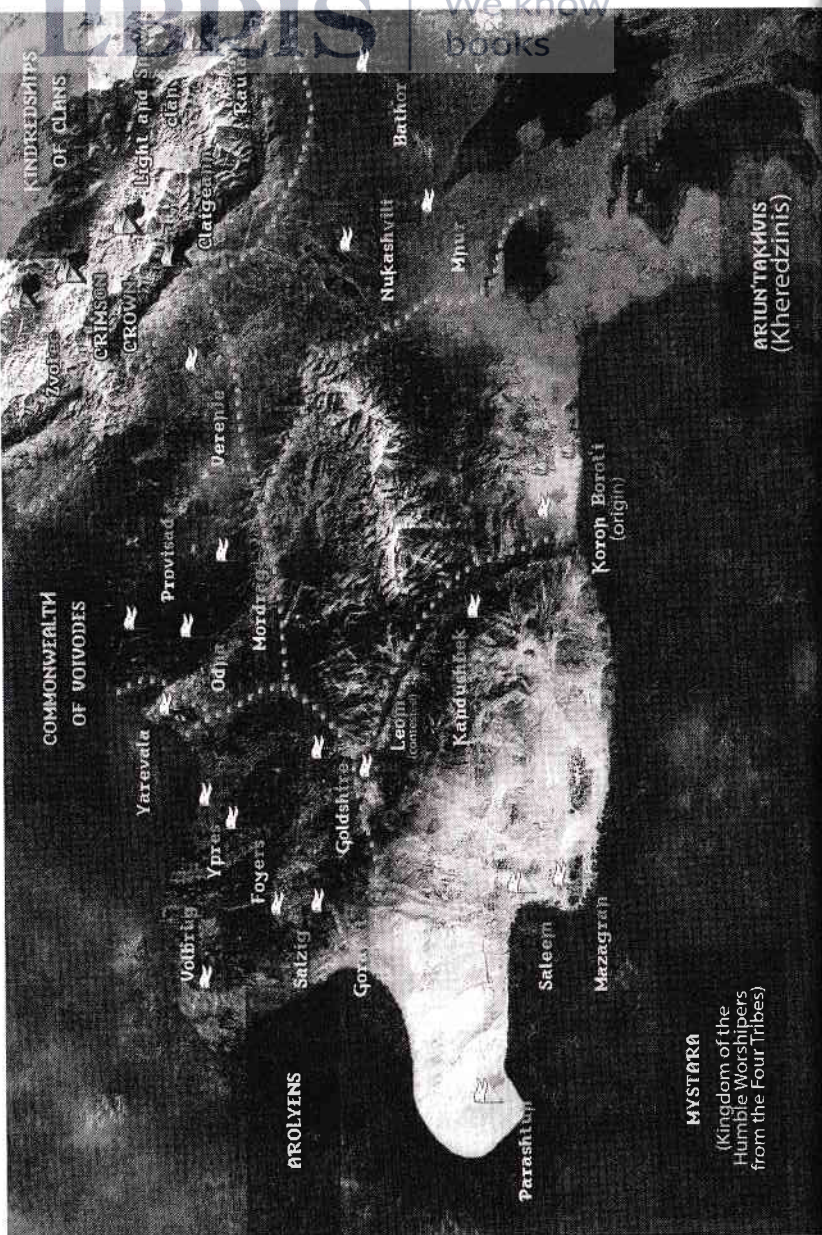
Umbrele Demiurgului

editura

datagroup

Timișoara, 2025

Glosar de facțiuni, locații și personaje

Imperiul Tendorian: Fondat de Tendor, singurul Magi recunoscut, într-o perioadă de haos și conflict. El a adus stabilitate și a unit teritoriile sub doctrina Cultului lui 'Nastene, devenind Primul Împărat. Deși imperiul s-a destrămat după câteva secole, influența sa persistă în special în Regatul Arolyens și capitala sa, Foyers.

Cultul lui 'Nastene: Religia dominantă în fostele teritorii tendoriene, bazată pe învățăturile lui Tendor. Cultul susține că 'Nastene este intermediarul între oameni și Marele Necunoscut. Promovează acceptarea ordinii existente și respinge căutarea cunoașterii în afara doctrinei stabilite. Este condus de Hierofanți și controlează educația atât a maselor, cât și a elitelor, impunând o structură socială rigidă. Cultul descurajează căutarea cunoașterii în afara doctrinei stabilite, considerând că doar 'Nastene poate dezvălui adevărurile universului la momentul potrivit. Această abordare limitează explorarea și descoperirea, menținând controlul asupra cunoașterii.

Imperiul Mystarian: Fostul rival al Imperiului Tendorian, condus de Sabilir al X-lea, care poartă titlul de "Lider al Credincioșilor Umili și Succesorul Unicului Profet al celor Patru Elemente". Oferă o interpretare diferită a scrierilor lui Tendor, opusă celei a Cultului lui 'Nastene. Sabilir al X-lea dorește să "rectifice greșeala istorică" propagată de Cult și menține un interes activ pentru vechile teritorii tendoriene. În interiorul imperiului sunt tolerate diverse interpretări ale doctrinei Credincioșilor Umili, permițând existența unor grupări care folosesc diverse mijloace, inclusiv violența și amgusha, pentru a reduce influența tendoriană.

Yareveala: Oraș-port prosper cu un castel impunător din marmură albă. Centru comercial important cu o flotă impresionantă, având pășuni întinse și ferme în împrejurimi. Locul a fost lovit de un eveniment supranatural care a făcut să dispară întreaga populație.

Mordrag: Un voievodat condus de Oskar Pavelas, aflat în rivalitate cu Odna. Inițial un târg mic, a crescut în importanță sub conducerea familiei Pavelas până a devenit rival cu Odna.

Odna: Voievodat rival cu Mordrag, având autoritate asupra mai multor sate din regiune. Este cunoscut pentru puterea sa politică în zonă.

Foyers: Capitala regatului Arolyens, un oraș cu tradiție imperială unde Cultul lui 'Nastene are o influență puternică. De asemenea este fosta capitală a Imperiului Tendorian.

Ypres: Cel mai mare port maritim al regatului Arolyens, situat într-o zonă de câmpie.

IPDIS | We know
Leôm; Oraș trecut sub tutela Imperiului Mystarian, din care multe familii nobile au emigrat, inclusiv familia Pavelas.

Parashtun: Oraș din Imperiul Mystarian unde Sabilir al X-lea își are reședința.

Clement Youngblood: Conducătorul Yarevalei și tatăl celor trei frați. Căsătorit cu Oksana Youngblood (fostă Pavelas, soră cu Oskar). Un lider respectat care își trimite fiica într-o căsătorie aranjată cu Sabilir al X-lea.

Markin Youngblood: Fiul cel mare al familiei, crescut în Foyers ca "prizonier invitat". Este supus educației Hierofantului Mendoza în spiritul Cultul lui 'Nastene alături de prințul moștenitor, Nestor de Foyers. Markin Are o fire curioasă și rebelă, punând constant sub semnul întrebării doctrinele religioase.

Morrighain Youngblood: Prințesa rebelă a Yarevalei, fiica lui Clement și a Oksanei și sora lui Markin și a lui Verus. O tânără cu spirit combativ și abilități excepționale de luptă, învățate alături de mentorul ei, Velsen.

Verus Youngblood: Cel mai mic dintre frați, dar care dă dovadă de un talent nativ pentru diplomație și aspirații pentru putere.

Julien de Foyers: Regele din Foyers și tatăl lui Nestor, cel care îl protejează pe Markin.

Hierofantul Mendoza: Liderul Cultului lui 'Nastene și mentorul lui Markin. Un om rigid în credințele sale dar cu o latură complexă în relația cu discipolul său.

Dann Vintsbawm: Palatinul Regal, o figură influentă și diplomatică la curtea din Foyers.

Chamberleng: Trezorerul regal, descris ca având o față lată și aspră, cu ochi reci și un comportament manipulator.

Oskar Pavelas: Voievodul din Mordrag și unchiul lui Verus, un strateg abil care lucrează pentru extinderea influenței sale.

Havi Berengart: Voievodul din Odna, rivalul lui Oskar Pavelas.

Kheredzini: Rasă umanoidă, jumătate cal și jumătate om, care locuiește în teritorii necunoscute cu stepe întinse. Sunt cunoscuți pentru răpirea oamenilor și pentru natura lor războinică.

Timuriene: Comunitate de tip amazonic care trăiește în vecinătatea kheredzinilor. Sunt izolate și independente, evitând să atragă atenția marilor puteri. Au o structură socială distinctă și sunt cunoscute pentru abilitățile lor de luptă și autonomia lor față de puterile dominante.

Prolog

Armăsarul alerga cu viteză, lăsând în urmă lumina difuză a soarelui de primăvară.

— Încă puțin, prieten drag. Curând vom ajunge la destinație. Vezi, castelul se întrevește deja în zare!

Calul lui Velsen, cu nările fremătând de efort, răspundea stăpânului său cu un furnait sceptic, dar copitele sale băteau pământul ritmic, urmărind conturul Golfului Yarevalei. Deasupra lor, câțiva pescăruși planau leneș, iar strigătele lor îl făceau pe Velsen să simtă că se întoarce acasă.

— Așa este, camarade, am alergat zi și noapte ca vântul. Știu că ești surmenat, dar odihna ne așteaptă. Misiunea noastră a fost crucială, trebuia să o asistăm pe prințesă până la graniță.

Doar gândul că Morrighain a părăsit Yarevala îi trezea călărețului un dor apăsător. Încercând să-și ascundă lacrimile ce străluceau în lumina soarelui, își întoarse privirea către castelul orașului, care domnea impunător deasupra orașului și al portului. De fiecare dată când îl vedea de la distanță, era vrăjit de măreția lui. Întreaga clădire era acoperită cu marmură, iar când soarele își revărsa razele asupra ei, devenea albă orbitoare. Turnurile înalte se ridicau spre ceruri ca niște coloane de lumină. Odată, le spusese prințesei și fratelui ei că domurile și turlele acestui magnific edificiu erau cele care țineau cerul în picioare, împiedicându-l să se prăbușească peste pământ și mare.

Armăsarul traversa colinele cu energie.

— Ultima colină, băiat bun, apoi teren plat până la porțile zidurilor exterioare.

Ajuns aproape de vârf, lumina s-a dispersat brusc, iar călărețul a crezut că s-a lăsat întunericul.

— Imposibil, a șoptit el. Soarele era la spate, e ora amiezii!

Valurile mării deveniseră agitate, iar culoarea apei s-a schimbat în galben închis.

— Stai, băiete, să ne oprim o clipă.

Armăsarul era neliniștit. Velsen l-a liniștit oferindu-i mângâieri și sărutându-i botul. Vântul se întefea și pământul vibra sub picioarele lor, dar cauza rămânea incertă.

Brusc, atenția sa a fost captată de ceva aflat în spatele său. Ochii i se dilatără de surpriză, iar teama îi pătrunse până în adâncul ființei. Soarele nu mai strălucea pe cer, ci se transformase într-o sferă de întuneric, din care doar câteva raze luminoase reușeau să scape, părând că dansează la marginea ei.

— Trebuie să plecăm de aici, nu mai putem zăbovi!

Apucă ferm hamurile calului și îl ghidă cu hotărâre în susul colinei. Întunericul era adânc, dar știa că va găsi drumul, indiferent de circumstanțe, căci cunoștea acel teritoriu ca pe dosul palmei. Dorea să ajungă în vârful colinei doar pentru a o coborî abrupt pe cealaltă parte, evadând astfel de răsuflarea amenințătoare a acelei mingi întunecate care îi sufla neîncetat în ceafă.

— Mai este doar un pas de făcut și vom termina, a spus el mergând pe picioarele sale nesigure. Armăsarul părea, de asemenea, nesigur în pașii săi.

Velsen își concentra privirea asupra pământului, evitând să privească înainte. „Încă un pas și ajungem în vârful”, spuse el cu determinare. În momentul în care piciorul său era ridicat și pregătit să atingă din nou solul, întunericul devenise o lumină orbitoare. Împrejurimile lui Velsen erau complet albe, asemănătoare cu privirea directă către un castel sub lumina puternică a soarelui.

Toată metamorfoza luminii a durat aproximativ o secundă. Calul nechezase speriat, iar el l-a atins din nou pentru a-l calma. Ochii îi ardeau și se străduiau să se acomodeze din nou cu lumina. A făcut câțiva pași nesiguri.

Picioarele i-au indicat că suprafața era plată, astfel s-a oprit așteptând să își recapete orientarea.

— Ce s-a întâmplat?

Împrejurimile și-au recăpătat normalitatea. Marea era din nou azurie, iarba rămânea verde și deasă, iar castelul strălucea etern. Velsen stătea nemișcat, neputincios.

— Oare mi-am pierdut mințile? Ai văzut și tu, nu-i așa?

Cu o mână pe șold și cu cealaltă strângându-și pălăria, îi adresă întrebarea retorică armăsarului. A privit spre soare, iar acesta emana căldură plăcută asupra pământului afectat încă de efectele iernii recente de parcă nimic nu s-ar fi aflat între el și ambițiile sale celeste.

Confuz și neînțelegând nimic din cele întâmplate, Velsen s-a urcat pe armăsarul său și a pornit la drum. Încet, pas cu pas, calul înainta, în timp ce Velsen simțea că ceva era diferit față de cum fusese odinioară.

— Ușor, băiete, ușor.

Calul s-a oprit, și-a scuturat capul și a început să examineze pământul și iarba de sub copitele sale. Velsen și-a ridicat urechile și a rămas nemișcat pe cal. Dacă ar fi stat tensionat prea mult timp, ar fi rămas fără aer în plămâni.

— Nu se aude nimic, a observat el cu surprindere. Doar noi și vântul, în rest nimic. Unde sunt pescărușii? Nu ar trebui să fie departe.

Privind spre orizont, nu mai zărea nicio pasăre în formație și niciun pescăruș singuratic în căutarea hranei. De la înălțimea sa avantajoasă putea să scruteze porțile impunătoare de la intrarea în Yarevala, dar acum forfota obișnuită a călătorilor dispăruse complet și nu se zărea nici măcar o siluetă umană.

Cu o privire uimită, își lăsă gura deschisă, apoi dădu un impuls ferm calului, care porni într-un galop vijelios.

— Îmi pare rău, băiete, dar trebuie să ajungem cât mai repede acasă!

Conștiincios, calul îl ascultase, dar ceva îi spunea lui Velsen că prietenul său nu mai avea multă vlagă.

De îndată ce au coborât colina, pământul a devenit sterp, lipsit de viață. Vegetația verde din jurul orașului se evaporase, lăsând în urmă o întindere pustie și nesfârșită. Călărețul a galopat cu viteză prin porțile orașului, sperând să nu-și confirme cea mai cruntă temere: că orașul era acum gol, lipsit de orice suflet viu. Cu toate acestea, străzile s-au dovedit a fi goale. Nicio persoană nu putea fi zărită și niciun semn de activitate din partea altor forme de viață nu putea fi observat.

— M-aș fi așteptat să se fi strâns șobolanii, zise el cu privirea bănuitoare. Dar nu văd nici măcar muștele să forfotească pe lângă gunoaie!

A continuat să pășească spre impunătorul castel, sperând că va da de cineva. Deși avea gura întredeschisă de uimire și inima îi bătea cu putere, s-a aventurat prin zidurile interioare și a ajuns în curtea vastă a palatului.

— Nu știu ce rost are, dar te voi lega aici, băiete. Așteaptă-mă, revin repede.

Velsen se îndrepta hotărât spre palat, cu speranța de a găsi gărzile de pază obișnuite. Dar acestea erau absente, la fel ca toți ceilalți oameni, inclusiv Clement și Oksana Youngblood, conducătorii orașului, și restul locuitorilor castelului.

Intrase în camera matrimonială a șefilor săi. Pentru prima oară în viața sa nu bătuse la intrare. La picioarele patului văzuse că stăteau așezate coroana și sceptrul. Se opri pentru o clipă, încercând să-și controleze respirația. Inima îi bătea cu putere, iar gândurile îi erau un haos.

— Clement nu ar fi plecat niciodată fără ele. Le purta cu mândrie chiar și pe scaunul de *căcăraie*, nu doar pe tron.

Ieșind din castel, striga după cineva, sperând la un răspuns. S-a întors la armăsarul său și a continuat explorarea în căutarea vieții. Coborând dealul, se îndrepta spre port, sperând să găsească pe cineva acolo. Un braț al Flunelui traversa orașul și se vărsa în mare.

— Ah, sunt câteva bărci acolo! a spus el plin de încredere. Hai să vedem, băiete.

Se apropie de mal cu pași grăbiți și începu să strige, dar ecoul vocii sale se pierdu în tăcere.

— Toate plutesc în derivă, spuse el cu ochii mari de uimire, ca și cum o mână invizibilă le-ar fi îndreptat spre abandon total, fără niciun avertisment!

Pe la jumătatea drumului spre port, un val de incertitudine îl lovi și își schimbă brusc direcția spre necunoscut.

— Băiete, trebuie să gândim puțin, zise el, încercând să rămână calm și concentrat. Sus, pe deal, ai văzut verdeață, nu? Dar odată ce am coborât, totul a dispărut. Nu mai era nici urmă de viață. Iarbă, insecte, păsări, oameni, animale... toate s-au evaporat, lăsând în urmă doar goliciunea cruntă. Și asta din cauza acelei bile blestemate care a acoperit soarele!

*
* *

Soarele l-a urmat discret pe tot parcursul călătoriei sale. Aproape de apus, a ajuns la ferma lui Manu, cea mai importantă zonă agricolă pentru oraș.

— Până și aici e pustiu! a spus dezolat.

A continuat drumul spre fluviu, unde mirosurile se schimbau, aerul devenea mai proaspăt și sunetele îi erau familiare ca la mare. Velsen își amintea poveștile bunicului despre pescuitul pe bărcuțe și capturile uriașe de pești și caviar.

Pe măsură ce a reînceput să observe copacii înfloriți și pășunile acoperite de verdeață scundă și luxuriantă, a simțit o creștere a curajului. Liniștea apăsătoare se risipise, iar Velsen regăsea un sentiment de speranță.

— Ar trebui să merg să îi anunț pe prinți, își zise el în timp ce își mușcase buza.

LIBRIS | We know books

Niciunul dintre urmașii familiei Youngblood nu se aflase în Yarevala în ultimele zile, ceea ce însemna că ar trebui să fie teferi. Verus plecase de câteva zile bune către unchiul său spre Mordrag, la cerința tatălui, iar pe Morrighain tocmai a condus-o la granița cu Ypres.

— Cum ar trebui să iau legătura cu ei? se întreba el îngrijorat. Prințesa probabil că este deja pe mare, plecată departe... așa că singura opțiune este să merg la Verus. O altă frământare persista în mintea sa: Ar trebui să fie informat și Markin despre evenimentele de aici? Totuși, a exclus rapid această idee. Considera că nu ar fi fost o decizie dorită de familia lui.

Ajuns lângă o pădurice, a observat o siluetă umană, prima pe care o văzuse de mult timp. Persoana stătea sprijinită de un toiag mare, privind spre o turmă de porci aflată în fața sa. Sunetele produse de aceștia îi aduceau lui Velsen o mare plăcere, deși mirosul caracteristic era mai puțin agreabil.

— Ce cauți aici, porcarule? întrebă el surprins.

Speriat, porcarul răspunse:

— Maestre, îmi pare rău! Nepotul lui Manu a deschis țarcul și porcii au scăpat. Am venit să-i recuperez.

Fața lui Velsen devenise gravă.

— Nu ai de gând să-i duci înapoi?

Întrebarea îl paralizase pe porcar.

— Ba da... nu voiam să fug cu ei, să mă ferească 'Nastene de astfel de gânduri!

Velsen îl privea calm, în timp ce porcarul, intimidat, se scăpase pe el.

— Maestre, pe cuvânt că nu am fugit! Voi cere socoteală băiatului ăluia. Uite în ce belele mă bagă...

Velsen i-a zâmbit blând:

— Stai liniștit, te voi ajuta și eu.

Porcarul se luminează la față și îi mulțumi din suflet.

— Putem să mai stăm o clipă? a întrebat el. Sunt obosit și lipsit de vlagă de la atâta alergat după animalele acestea!

Fără a vorbi, Velsen s-a dat jos de pe cal și a permis o pauză. Porcarul i-a povestit despre ferma sa și ultimele noutăți.

— Ai văzut pe cineva trecând pe aici în ultimele ore? l-a întrebat Velsen.

Porcarul l-a privit nedumerit.

— Nu, Maestre, nu a trecut nimeni. Sunt aici singur de câteva ore.

Velsen nu i-a mai spus nimic. A examinat copacii din jur, a cercetat iarba și a căutat orice schimbare față de trecut, dar nimic nu părea neobișnuit. După ce a așteptat câteva minute, i-a ordonat porcarului:

— Se întunecă, ar trebui să ducem animalele înapoi la fermă, în caz contrar Manu te va jupui de viu.

Acesta a aprobat fără ezitare propunerea. Ajunși pe înserat, porcarul nu încetase să vorbească pe tot parcursul drumului, însă Velsen, cu gândurile sale rătăcite, nu fusese atent la niciun cuvânt rostit. Ajunși în dreptul fermei, în fața praveștiilor dezolante, porcarul s-a oprit din mers, surprins.

— Strânge-ți porcii înapoi în țarc, ordonase Velsen.

Porcarul a ezitat, dar privirea ascuțită a lui Velsen era suficientă pentru a-l convinge. Unul câte unul, porcii au fost mânați în țarc, o operă de coregrafie rurală perfect orchestrată. Coborând de pe armăsarul său impunător, Velsen s-a îndreptat spre țarc, hotărât să fixeze țăruii sabotați, ca un meșter priceput care repară cu migală fiecare detaliu al creației sale.

— Lasă, mă ocup eu de asta, a zis el cu un ton autoritar. Caută-i pe ceilalți. Intră în casa mare și ai grijă să nu te păcălească din nou, că m-am săturat de toate glumele lor nesuferite!

Porcarul a rămas pe loc câteva clipe, ca și cum lupta cu gândurile sale. Ochii îi erau bulbucați, gata să sară din orbite, iar gura îi era larg deschisă de parcă ar fi văzut o fantomă. Arăta ca un om simplu și neajutorat, iar Velsen simțea chiar o fărâmə de milă pentru el.

După ce porcarul a intrat, Velsen a abandonat ceea ce făcea inițial și s-a dus lângă intrarea casei țărănești. A așteptat acolo, urmărindu-l pe porcar cu o privire vigilentă.

— Nu mai este nimeni! a strigat el, ieșind speriat din clădire.

Cuvintele sale au fost curmate: Velsen îl apucase strâns de gât, pentru ca apoi să-i înfigă cuțitul adânc în beregată și să-i ofere liniștea eternă.

Trupul porcarului s-a prăbușit. Velsen a intrat în casă, a găsit o bucată de pânză și și-a curățat cuțitul de sânge. A observat un pat confortabil și focul mocnind, gândindu-se să se odihnească mai bine câteva ore înainte de a pleca din nou.

— Îmi pare rău, Morrighain, a zis el cu un glas sfâșietor, timp în care freca lama cuțitului său de un material textil ce se murdărea de sângele vărsat. Fratele tău mai mic, Verus, este prințul moștenitor, așa că va trebui să mă îndrept către el.

A ales locul de odihnă pentru acea noapte și a alimentat focul cu câteva lemne suplimentare. Apoi, a pregătit provizii de alimente și băuturi necesare pentru lunga călătorie care îl aștepta.

— Mai am ceva de făcut înainte de toate, a zis el întorcându-se din drumul său spre odihnă și ieșind din nou.

După ce a terminat de reparat țarcul porcilor, a aruncat cadavrul porcarului în mijlocul acestora. Animalele, deși ghiftuite după hrana avută în timpul zilei, s-au apropiat curioase și au început să muște cu poftă din trupul celui care le îngrijise atâta timp.

— Ce ironie, porcarul a ajuns să fie hrană pentru porci. Măcar așa mă voi asigura că nimeni nu va ști ce s-a întâmplat în Yarevala. Orice blestem s-ar fi pus peste acest oraș trebuie să mă asigur că nu se va afla prea curând.

A zâmbit amar, apoi și-a luat calul și l-a dus alături de el în clădirea cea mare a fermei pustii.

— Hai, băiete, meriți și tu să stai la căldură, ca oamenii.

Capitolul 1

Oamenii din Foyers, la fel ca toți ceilalți membri ai regatului de Arolyens, își petreceau activitățile în funcție de momentele zilei. La apusul soarelui orice activitate era întreruptă și se îndreptau spre o mică pauză, o gustare sau o delectare cu vreo băutură care să îmbunătățească spiritele. De obicei, această pauză era urmată de un somn adânc și bine meritat care era recunoscut ca fiind „primul somn”. Acesta ținea până în miez de noapte sau poate puțin peste, după care oamenii se trezeau din nou și orașul prindea viață la fel ca în ziua mare. Dar doar pentru o oră sau două, căci imediat după își recăpăta liniștea și solemnitatea în cel de-al doilea somn care ținea de obicei până la răsărit. Obiceiul celor două somnuri nu are rădăcini clare și nimeni nu înțelege de ce oamenii nu doresc să doarmă o dată și bine, așa cum o fac țărani sau muncitorii pământului sau ai mărilor. Cert este că datează de dinaintea vremurilor Imperiului Tendorian și că este exclusiv vieții orașenilor, a celor care își permit o viață mai confortabilă și mai ferită de grijile zilelor care au să vină.

---

extras din însemnările de călătorie ale geografului Varlam Dromenor din Verenje

Moștenirea familiei Youngblood nu era destinată exclusiv lui Verus sau Morrighain. Aceștia erau cei doi copii mai mici ai lui Clement și Oksana, urmând după fratele lor mai mare, Markin. În marea parte a copilăriei sale, Markin a crescut în preajma comunității din Foyers. Deși amintirile sale despre viața de acasă nu erau foarte clare, continua să se simtă ca un intrus în regatul Arolyens. Zilele ploioase și mohorâte de

primăvară îi amplificau sentimentul de neliniște, fapt ce îl făcea să se cufunde și mai mult în activitățile mundane de care nu s-ar fi putut separa nicicum.

Cu toate că orașul era situat la o distanță considerabilă de coasta mării, primea o cantitate semnificativă de precipitații datorită câmpiei nemărginite peste care fusese construită capitala regală și care nu prezenta nicio barieră fizică pentru precipitații. Markin era bine familiarizat cu geografia regatului și știa că de la Ypres, cel mai mare port maritim al regatului, până la capitala Foyers, drumul era lin și neted, iar dealurile începeau doar după câteva ore de galopat de la locul unde se afla.

Viața lui Markin era dominată de educația înaltă și clericală pe care trebuia să o urmeze zilnic alături de prințul regatului, Nestor. În ciuda vremii mohorâte și a sentimentului persistent de neapartenență, Markin se dedica adesea studiilor sale. În sălile somptuoase și întunecate ale palatului, tânărul își găsea alinarea în cărți și în lecțiile primite de la mentori. După fiecare zi lungă și istovitoare de cursuri, reflecta asupra rolului său în regat și asupra moștenirii sale.

Într-o astfel de zi, stând lângă o fereastră aburită și cufundat în gânduri, sunetul pașilor grăbiți și vocea puternică a mentorului l-au readus la realitate. Hierofantul Mendoza, liderul cultului lui 'Nastene și principalul său mentor, a apărut. Cu un ton autoritar, fragment dintr-o prelegere ce părea interminabilă, acesta încerca să capteze atenția elevilor săi.

— Tinere, acordă-mi atenție!

Vocea a devenit dură și autoritară la a treia rostire, ecoul pereților de piatră amplificând-o. Deși obosit de insistența Hierofantului pentru respect și supunere, Markin nu a tresărit; și-a mutat doar privirea de la fereastra aburită către cel ce vorbea.

— Domnule Profesor, îmi cer scuze... a replicat el nepăsător, dorind să încheie cât mai rapid conversația cu acesta pentru a se reîntoarce la șirul gândurilor sale.

— Ți-am repetat de nenumărate ori, i-a răspuns el mai sever decât inițial, eu nu sunt profesor! Sunt Hierofantul, conducătorul cultului lui 'Nastene! Acesta este titlul meu și, prin urmare, poziția mea, așa că trebuie să mi te adresezi corespunzător!

Ușa înaltă din lemn masiv se deschidea pe măsură ce Mendoza se răstrea către tânărul Markin, fără să bage de seamă cei doi indivizi care intrau în încăpere.

Ușa înaltă și greoaie din lemn masiv se deschidea încet, scârțâind ușor pe balamalele din metalul antic și ruginit, în timp ce Mendoza se răstrea către tânărul Markin. Atmosfera din încăpere era răcoroasă și întunecată, lumina pătrunzând cu greu prin micile ferestre înguste. Pereții de piatră mențineau camera răcoroasă, iar umbrele se mișcau prin colțurile încăperii. În această ambianță sumbră, două siluete s-au strecurat cu grație, asemenea unor spectre ce sfidau întunericul, aducând cu ele o briză de tensiune și expectativă.

— Bună ziua, profesore! au spus cei doi la unison cu un ton sarcastic, provocându-l pe Hierofant să protesteze brătat din cauza lipsei de respect, aceeași problemă pe care o avusese mai devreme și cu tânărul Markin.

Privind către masiva ușă, Markin observă pentru prima dată silueta scundă cu un cap sferic de dimensiuni reduse, palid și lipsit de păr. Chiar considera că Chamberlengul, oficialul de rang înalt al Palatului de Foyers responsabil cu trezoreria, ar fi luat în greutate, deoarece chipul său părea mai rotund și mai robust.

Ambianța apăsătoare a fost întreruptă brusc de o prezență vibrantă și neașteptată. Din umbra încăperii, un tânăr scund și zvelt s-a avântat cu siguranță spre centrul încăperii, smulgând murmure de uimire de pe buzele Hierofantului. Era prințul Nestor, moștenitorul tronului și

personajul cel mai apropiat lui Markin, dar de a cărui prezență uitase complet. Purta o tunică verde smarald, țesută din lână fină și brodată cu fir de aur, și căptușită cu o mantie din blană de vulpe. Aura sa combina nonșalanța regală cu o notă de naivitate specifică tinereții.

— Prinț Nestor!

Glasul celui de-al doilea intrat, care pătrunsese pe ușă cu puțin timp în urmă, răsuna cald și primitor.

— Palatinul Dann! exclamă cu entuziasm prințul, ușurat să vadă un adult drag în apropiere. Te rog, ia-mă de aici! Hai să mergem în cazarmă și să ne antrenăm cu armele, ori poate să plecăm la o vânătoare... sau mai bine la pescuit, ai spus că mă vei învăța!

— Nestor, nu este politicos din partea ta, a punctat Markin. Nu poți fi prea familiar cu un supus al familiei tale...

— Nu te mai amesteca, a intervenit Hierofantul ferm, cu o privire severă. Educația prințului în ceea ce privește eticheta regală nu este responsabilitatea ta!

Palatinul ezită o clipă, iar Markin avu impresia că acesta evaluase rapid dacă ar trebui să intervină în privința comportamentului Hierofantului sau dacă nu ar fi mai bine să se adreseze direct prințului, așa cum plănuiise de la început. În apropierea sa, Chamberlengul se retrase cu doi pași înapoi, zâmbind satisfăcut de tensiunea creată în încăperea rece și întunecată.

— Dragul meu Prinț, a spus Palatinul, arătând lipsă de interes pentru incidentul anterior, tatăl tău te așteaptă să i te alături după ce vei lua al doilea somn în Camera Protocolului. Bănuim că atunci vor ajunge emisarii din Mystara, iar el dorește ca tu să fii prezent la primirea lor.

Nestor a primit vestea cu bucuria și inocența unui copil, fiind nespuse de fericit că avea un motiv întemeiat să se îndepărteze de Templul Adevărului și să rămână în apropierea castelului, unde numeroase distracții îi stăteau la dispoziție.

— Palatine, de ce va avea loc așteptarea în Camera Protocolului și nu în Marele Salon, cum este obișnuit? Întrebă Markin. Cum vor interpreta oaspeții această schimbare? Ești conștient că dineul cu invitații din celelalte regate ar trebui organizat în Marele Salon, mai ales că discutăm despre Mystaria.

— Nu este destul de cald pentru atâtă oaspeți, a spus Palatinul. Iarna nu s-a terminat și trebuie să economisim lemnele până la începutul verii. În plus, am planificat întotdeauna să procedăm astfel, dar rareori primim oaspeți în această perioadă. Aceste grupuri regale sau imperiale sosesc de obicei spre sfârșitul primăverii, vara sau toamna devreme.

Markin și Mendoza și-au aruncat o privire rapidă, dându-și seama că explicația nu era mulțumitoare pentru niciunul dintre ei, ci părea mai degrabă o improvizație a Palatinului. Bătrânul îl instruisese detaliat pe Markin despre ce implică eticheta regatului de Foyers: protocolul este sacrosanct și include ospitalitatea, iar această tradiție trebuie respectată cu mândrie și venerație pentru a demonstra cu adevărat superioritatea față de ceilalți.

Pe de altă parte, Markin avea o impresie vagă, aproape fantomatică, despre o vizită de odinioară la palat în timpul sezonului rece. Într-un colț îndepărtat și confuz al minții sale, părea să-și amintească fragmente de conversații despre o recepție organizată în Marele Salon într-o iarnă grea. Însă, pe măsură ce se gândea mai mult, nu putea fi sigur dacă această amintire era reală sau doar rodul imaginației sale.

Mendoza ar fi vrut să intervină. Privirea i s-a îndreptat către Dann, uitând pentru o clipă să-l admonesteze pe Markin pentru intervențiile sale în conversațiile regale. Cu sprâncenele încruntate și pieptul bombat, era pregătit să vorbească, dar Palatinul l-a oprit înainte de a spune ceva:

— Mare Hierofant, a spus Dann cu hotărâre, tu trebuie să îl instruiesti pe acest băiat, în timp ce eu am

responsabilitatea de a mă ocupa de protocol și de a întâmpina acești gândaci de nisip. Știi asta foarte bine, așa că te rog să încetăm de îndată cu întrebările și comentariile și să te concentrezi asupra sarcinii tale!

Markin și-a dat seama că aciditatea din vocea Palatinului era destinată lui, deși acesta a ales să nu-l confrunte direct pentru a-i valida preocupările. În schimb, Hierofantul a fost cel ce a suportat mustrarea. Mendoza, închizând pentru o clipă ochii, și-a lăsat pieptul să coboare, doar pentru ca apoi să revină la dimensiunea obișnuită, fără trufia cuvenită atunci când ar fi vrut să vorbească Palatinului. Apoi și-a concentrat atenția asupra aceleiași ferestre pe care Markin o fixa mai devreme, descoperind, spre surprinderea sa, un sentiment de pace și alinare.

Chamberlengul zâmbea mulțumit, căci rareori se întâmpla ca iritarea să fie vizibilă pe chipul Palatinului Dann. Markin nu l-a plăcut niciodată pe Chamberlengul Regal. Trăsăturile sale fizice erau greu de ignorat: o față lată și aspră, cu ochi mici și reci ca gheața, buze subțiri și mereu curbate într-un rânjet ce denota extrem de multă răutate. Glasul său era grosolan și zgomotos, întotdeauna capabil să facă pe oricine din jur să se simtă inconfortabil. Dar, din păcate, rolul său era destul de important în oraș și Markin trebuia să accepte tot ce spunea și să treacă peste neplăcerea profundă pe care i-o provoca prezența acestuia.

— Bine acum, destul cu viața de templu, prințul meu.

Chamberlengul, cu un rânjet larg, aruncă o privire aspră asupra încăperii reci și întunecate, unde mobilierul vechi părea să fie la fel de deprimat ca și Hierofantul.

— O cameră demnă de învățăturile voastre sterile, nu-i așa, Hierofant? Dar să lăsăm aceste detalii banale și să te conduc în camera ta, unde măcar vei avea parte de un pat confortabil.

— Dacă și noi am fi avut un Palatin Regal în Templu, poate ar fi fost loc pentru niște paturi confortabile, mormăi Mendoza, străduindu-se să-și păstreze calmul.

Replica Chamberlengului nu a ezitat să apară:

— Poate dacă te comporți frumos, la următoarea evaluare a monedelor bătute îți voi oferi suficienți bani pentru a-ți finanța un Palatin mai mic...

Dann l-a prins cu putere pe Chamberleng de umăr și l-a condus spre ieșire, însoțit de micul prinț care părea complet captivat de discuții.

— Ce evaluare, prietene, că tu bați în fiecare an noi monede și nu îți mai bați capul cu ce a fost bătut deja.

Chamberlengul a râs, dar Markin și-a dat pentru întâia oară seama că sarcasmul Palatinului îl punea într-o situație stânjenitoare. În urma celor trei, marea ușă rămăsese deschisă, fapt ce l-ar fi enervat la culme pe Hierofant în mod normal, însă Markin a remarcat că era întors cu spatele către aceasta și privea gânditor spre fereastră.

— Este molipsitoare, nu-i așa, domnule?

Întrebarea sa nu primise niciun fel de răspuns, de altfel nu se aștepta ca acesta să fie unul prea prietenos. Markin a mai avut momente în care încercase să poarte conversații amicale și prietenoase cu Hierofantul, însă de fiecare dată se finalizau cu strigăte și chiar insulte.

În Foyers nu exista niciun adult pe care să îl poată considera apropiat. Îl invidia nespus pe Nestor și tânjea la atenția și prietenia pe care o primea acesta din partea Palatinului Dann, probabil cea mai agreabilă persoană din tot castelul.

Markin s-a așezat din nou la biroul său de studiu, hotărât să-și continue parcursul educațional trasat de maestrul său. De obicei, acesta presupunea 12 ani de studii aprofundate, bine structurate și distribuite pe întreaga perioadă. Programul de învățare impus lui Markin era de origine antică, asemănător cu cel al marilor împărați ai defunctului Imperiu Tendorian. Împreună cu venerabilul Mendoza, care îi repeta constant că fiecare cetățean al regatului, indiferent de statut, trebuie să se pregătească

pentru responsabilități importante, Markin simțea imensa onoare și presiune desăvârșind un astfel de angajament. Știa că nicăieri altundeva nu ar primi o educație atât de riguroasă și specifică.

De la vârsta de șase ani, el a urmat calea educațională impusă de Mendoza sub atenta sa supraveghere și mai avea puțin până la finalizarea acestui parcurs de 12 ani. Totuși, de când Julien, regele din Foyers și tatăl lui Nestor, a decis să i-l alăture în toate activitățile, Markin a pierdut mult din progresul educativ și chiar și interesul în anumite privințe. Fiind mult mai tânăr, Nestor necesita prioritate în educație, astfel încât Mendoza trebuia să pună accent pe formarea acestuia, iar Markin rămânea în urmă. Nu era că Nestor nu-i plăcea. De fapt, Markin simțea o afecțiune fraternală pentru el, deși amintirile despre propriul frate erau vagi. Cu toate acestea, Nestor era prezent, mai tânăr și entuziast, și Markin își dorea să-l sprijine. Timpul a trecut, zilele s-au transformat în săptămâni și săptămânile în luni, timp în care Markin a fost obligat să repete învățăminte deja cunoscute.

— Cu atât de puțin timp la dispoziție și cu profunzimea lucrurilor, pare imposibil să deslușești vreodată adevărul despre lumea noastră.

Mendoza părea nesigur, iar Markin era mulțumit că reușise să-i capteze atenția. Totuși, Hierofantul rămânea tăcut. După o scurtă ezitare, Markin a găsit un motiv pentru a iniția o conversație privată:

— Rămân profund impresionat de cunoștințele pe care le descopăr în textele de aici, din Templul Adevărului, fie că este vorba despre oamenii și civilizațiile din trecut sau despre geografia vastă a pământului, mărilor, munților și oceanelor, precum și despre diversitatea speciilor umane, umanoide și non-umanoide, și regnul animal. Cu toate acestea, mă simt complet dezorientat când trebuie să discut despre trezoreria regatului.

Mendoza își încrețise nasul, dar tot nu spusese nimic.

— Trebuie să admit că nu am înțeles aluzia Palatinului la Chamberleng despre monede și mă tem că într-o zi...

— Poate că într-o zi vei învăța să te concentrezi pe lucrurile care contează cu adevărat, răspunse Hierofantul cu o voce tăioasă.

— ... Că poate într-o zi voi deține și eu un rol semnificativ la curtea regală.

Hierofantul îl privi pe tânăr intens. Deși ochii săi emiteau o furie puternică, aproape ca niște fulgere, aceștia mai ascundeau și o strălucire de mândrie și o umbră de regret. După câteva momente de liniște, Hierofantul vorbi cu o voce calmă:

— Așadar, haide să continuăm drumul tău educațional și să valorificăm progresul pe care îl vom realiza în această după-amiază fără intervenția prințului.

Dincolo de ușa întredeschisă, adepții cultului lui 'Nastene, care își petreceau zilele și nopțile în Templul Adevărului, se mișcau continuu cu diverse sarcini. Agitația îl neliniștea pe Markin și îi îndrepta gândurile spre alte subiecte, mai puțin explorate în textele citite anterior. Era nerăbdător de mult timp și simțea că acum era momentul potrivit.

— Domnule Hierofant, de ce nu ne-ați vorbit vreodată despre Amgusha, chiar dacă Tendor o menționează frecvent?

Bătrânul a fost șocat de cererea lui. Ochii lui negri erau mari și păreau să ardă de furie, dar Markin era doar mai intrigat. În liniștea tensionată care a urmat, Hierofantul s-a îndepărtat încet de la fereastră și s-a îndreptat spre crăpătura lăsată de cei doi castelani la intrare, aruncând o privire aspră peste umăr.

— Te întreb pe tine, Markin, ce anume te face să crezi că ai dreptul să întrebi despre Amgusha? Întreba Hierofantul, cu o voce joasă și periculoasă.

Markin și-ar fi dorit să aibă o replică pregătită, dar adevărul era că nu știa exact de ce era atât de curios. Era

ceva în numele "Amgusha" ce-l făcea să se simtă neliniștit și intrigat în același timp. Părea să ascundă un mister profund, unul ce ar putea schimba tot ceea ce credea că știe.

— Domnule Hierofant, a răspuns Markin cu o urmă de nesiguranță în voce, am citit despre ea doar în textele vechi și mă întrebam de ce e mereu învăluită în această aură de mister...

Hierofantul a chicotit, o notă de ironie strecurându-se în tonul său.

— Ah, băiete, sunt atât de multe lucruri pe care încă nu le înțelegi. Amgusha nu este doar un nume. Este una dintre cele mai mari enigme ale lumii noastre, o sursă de putere și cunoștințe ce s-au pierdut în negura timpului. Dar nu toți sunt pregătiți să o descopere.

Markin simți un fior rece pe șira spinării. Se întreba ce fel de cunoștințe ar putea fi atât de periculoase încât să fie ținute ascunse chiar și de cei mai înțelepți dintre înțelepți. Cu toate acestea, nu putea renunța acum. Trebuia să afle mai multe.

— Vă implor, domnule Hierofant, spuneți-mi mai multe. Vreau să înțeleg, vreau să învăț, a spus Markin, privindu-l fix în ochi pe bătrân.

— Știi prea bine că asemenea subiecte nu ar trebui discutate, a răspuns Mendoza calm. 'Nastene reprezintă adevărul și va fi dezvăluit la momentul potrivit. Este doar aroganța umană care ne face să credem că putem descoperi totul fără ca El să ne dezvăluie misterele Universului sau să obținem lucruri treptat.

După ce oftă adânc, Mendoza i-a reamintit lui Markin de principiile fundamentale învățate de la Tendor.

— Omenirea, prin mândria și ambițiile sale, tinde mereu să caute un sens și o înțelegere mai profundă a Universului. Aceasta inevitabil duce la haos, dezordine, foamete, războaie și stagnarea progresului civilizațional. Căci doar Tendor, prin mărinimia și înțelepciunea sa reprezintă Adevărul și Calea ce trebuie urmată pentru o viață trainică!

Cu toate acestea, Markin nu putea fi pe deplin de acord:

— Domnule, a spus cu o privire gravă, dacă scopul nostru pe acest pământ este să respectăm tot ceea ce 'Nastene ne-a învățat cândva și apoi să căutăm noi lecții de la el în diverse momente și locuri din istorie, atunci acest lucru nu are niciun sens! Dacă acesta e singurul motiv pentru care trebuie să trăim, de ce întâlnim lucruri minunate precum... Amgusha? Sau alte fenomene pe care aparent nu le putem descifra?

Mendoza și-a transformat expresia într-un zâmbet larg.

— Uite, fiul meu, nu ești chiar un eretic total. Și tu mai spui câte-un adevăr! Ultimele tale vorbe chiar au miez: ceea ce nu cunoaștem încă este Marele Necunoscut și tocmai pentru că ne scapă înțelegerii, o considerăm minunată și plină de mister. E pură fiindcă nu încercăm să-l egalăm pe 'Nastene, căci numai el se află între noi și Marele Necunoscut, iar aceasta este ordinea firească a lucrurilor.

Markin era perplex și încerca să proceseze ultimele cuvinte ale Hierofantului. Gândurile sale se învăteau în jurul misterului Amgusha și a dorinței sale arzătoare de a descoperi adevărul, în ciuda avertismentelor primite.

— Este esențial să înțelegi adevărata noastră natură, i-a spus lui Markin cu un ton calm. Știi că este destul de dificil să o faci și în acest templu, chiar dacă se numește Templul Adevărului... Știi că este greu să înțelegi totul doar prin studiu, fie citind sau ascultând predicile mele. Oamenii, civilizația și natura reprezintă mult mai mult, și deja există atât de multe de învățat încât nu vei reuși într-o viață! De aceea trebuie să ne concentrăm pe ceea ce știm, nu pe ceea ce ne este necunoscut. Deși pare inutil, înțelegerea ta ajută la avansul civilizației noastre și acest lucru ne sprijină în a primi tot mai multă cunoaștere de la 'Nastene.

— Înțeleg... dar cum putem fi siguri că nu suntem încă pregătiți să înțelegem Amgusha? Și cât va trebui să așteptăm până vom putea înțelege? Aceste lucruri nu au sens...